

Isaac Asimov

ABSOLUT SIGUR

din volumul de povestiri

Vântul schimbării - The Winds of Change, 1988

După cum prea bine se știe, în acest secol XXX al nostru, zborurile spațiale sunt teribil de lungi și plictisitoare. Căutând modalități de amuzament, mulți membri ai echipajelor încalcă restricțiile privind carantina și aduc creaturi de pe numeroasele planete locuibile pe care le explorează.

Jim Prostul avea o rokă, pe care o denumise Norocica. Aceasta stătea pur și simplu locului, semănând cu o piatră, totuși câteodată își ridica marginea inferioară și absorbea zahăr pudră. Altceva nu mânca. Nimeni n-Isaac Asimovo văzuse mergând vreodată, dar uneori nu se afla chiar acolo unde credeau oamenii că se găsește. Exista o teorie potrivit căreia se mișca atunci când n-o privea nimeni.

Bob Laverty avea un elivierme botezat Băiatu'. Acesta era verde și trăia pe bază de fotosinteză. Uneori se deplasa, pentru a ajunge într-un loc mai luminos, și-și răsucea corpul vermicular, avansând foarte încet, precum o elice.

Într-o bună zi, Jim Prostul l-a provocat la o cursă pe Bob Laverty.

- Norocica mea, a spus el, îl poate învinge pe Băiatu'.
- Norocica ta, a pufnit Laverty, nu se clintește.
- Facem prinsoare?

Întregul echipaj a fost implicat în pariu. Până și căpitanul a riscat o jumătate de credit. Toată lumea pariase pe Băiatu'. Cel puțin, eliviermele se mișca.

Jim a onorat fiecare rămășag. Vreme de trei călătorii, nu Cheltuise nici un sfanț din salariu; de aceea, a pariat totul pe Norocica.

Cursa a început dintr-un capăt al Marelui Salon. În capătul opus fuseseră așezate o grămăjoară de zahăr pentru Norocica și o lanternă aprinsă pentru Băiatu'. Imediat,

eliviermele s-a încolăcit și a pornit să spiraleze, lent, spre lumină. Echipajul chiuia, încurajându-l.

Norocica stătea locului, fără să se clinească.

— Zahăr, Norocica. Zahăr, a rostit Jim, arătându-i direcția. Norocica nu se mișca. Aducea mai mult decât oricând cu o piatră, totuși Jim nu părea îngrijorat.

În cele din urmă, când Băiatu' parcursese jumătate din lungimea salonului, Jim Prostul s-a adresat nepăsător rokei:

— Dacă n-ajungi acolo, Norocica, o să pun mâna pe-un ciocan și-o să te fac pietricele.

Atunci au aflat oamenii pentru prima dată că rokele puteau citi gândurile. Tot atunci au aflat oamenii pentru prima dată că rokele se puteau teleporta.

Nu-și terminase Jim amenințarea, că Norocica a dispărut pur și simplu de la locul ei și a reapărut deasupra zahărului.

Bineînțeles, Jim a câștigat toate pariurile și și-a numărat încet și tihnit banii.

— Știai că blestemăția aia se putea teleporta? I-a întrebat cu amărăciune Laverty.

— Nu, nu știam, a răspuns Jim, dar știam că va câștiga. Eram absolut sigur.

— De ce anume?

— Este o vorbă veche, pe care-o știe toată lumea. Prost să fii, noroc să ai.